

JULIA BURGERS-DROST

Rozen staan
in volle bloei

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Het grind knarst onder de voeten van de kleine stoet mensen die zich zwijgend naar de wachtende zwarte auto's achter de nog dorre beukenhaag begeeft.

De onpersoonlijke chauffeurs staan als robots klaar om de passagiers eventueel behulpzaam te zijn bij het instappen.

En over dat alles heen de eerste echte lente-zonneschijn.

Vogels zijn bezig met de voorbereidingen voor de bouw van hun nestjes. Tussen de bruine beukenblaadjes is het een geritsel van jewelste.

De struiken hebben hun eerste groene blaadjes. En op sommige graven van het kleine dorpskerkhof bloeien de tulpen en narcissen uitbundig.

Nog even, dan heeft het groepje mensen de auto's bereikt.

Sabine loopt met gebogen hoofd, als wil ze op die manier zo weinig mogelijk van de omgeving in zich opnemen. Haar schouders houdt ze krampachtig opgetrokken.

Voor haar stapt de vertrouwde figuur van de dominee. Als een vader is hij voor haar ge-

weest. Voor haar, maar ook voor Bert.

Bert, die nu thuisgehaald is door zijn hemelse Vader. En haar, Sabine, achterliet, stikvol vragen.

De dominee blijft staan en Sabine voelt zijn hand op haar donkere mantelmouw.

‘Ik wilde nog even met je mee, of heb je liever dat ik een andere keer kom?’

Hulpeloos kijkt ze hem aan.

‘Het is beter dat ze de rest van de dag bij mij doorbrengt. Ik zorg wel voor haar, dominee!’

Sabines buurvrouw, die ze in de wandeling tante Marrie noemt, haakt haar magere arm door die van Sabine.

Na de begrafenis zijn de genodigden nog kort samen geweest in de aula, en tante Marrie heeft gemerkt dat Sabine aan het eind van haar krachten was.

De dominee knikt hen warm toe. Hij drukt nog even Sabines hand en ze is blij dat hij zijn afscheid niet vergezeld laat gaan van formele zinnen.

Sabine schuift in de auto, naast Berts broer en diens vrouw.

Nog even, dan is de kwelling voorbij! houdt Sabine zichzelf voor. Ze staart naar haar in zwarte handschoenen gestoken vingers, die

haar handtas stijf omknellen. Wat vreemd, het is dezelfde tas die ze mee naar de kerk neemt, of naar de stad, en die op de toonbank staat als ze er haar portemonnee uithaalt. En het zijn haar handen die zo nerveus friemelen. Handen die breien en haken, afwassen en strelen. Handen, die nu nooit meer teder door Berts haar kunnen strijken.

Net als Sabine denkt: o God, ik kan niet meer, help me nu! stopt geruisloos de auto. Er zijn handen die haar naar buiten helpen, en dan weet ze niets meer.

Opeens is daar de stem van tante Marrie, die haar huisgenoot en neef commandeert: ‘Zet maar thee, Geert-Willem. En zorg jij ook even voor Sabines familie!’

Langzaam wijkt de zalige duisternis die voor enkele minuten een veilige vluchtplaats scheen te zijn.

Sabine richt zich op. Ze zit op de divan in de salon van haar buurvrouw en ze ziet nog net de rug van haar schoonzus door de kamerdeur verdwijnen.

Tante Marrie verschikt wat aan haar wit-grijze permanent. Ze lacht warm naar Sabine, die verwaasd om zich heen kijkt.

Er is iets weg uit haar herinnering, zo schijnt

het haar toe.

Marrie gaat dicht naast haar zitten en bet haar polsen met eau de cologne.

Met haar ietwat geaffecteerde stem zegt ze: 'Zo. Nu gaat het weer, lieverd. Ik dacht even...'

Ze schijnt het niet nodig te vinden uit te spreken wat er in haar hoofd omgaat. Zorgvuldig stopt ze met haar benige handen de plaid wat dichter om het huiverende lichaam van Sabine heen. Haar ogen, die omlijst zijn door een krans van rimpels, staan bezorgd.

'Ik zal eens kijken of Geert-Willem de thee klaar heeft. Kun je het hebben als die jongelui hier hun thee drinken? Ze willen snel terug naar huis, Alkmaar niet? Het schijnt dat hun twee kindertjes nogal ziek zijn. Maar jij blijft liggen! Hup, je schoenen ook maar uit!'

Sabine laat met zich sollen als was ze een ziek kind en geen vrouw van bijna dertig jaar. Sinds enkele dagen... weduwe.

'Ach Sabine!'

Het witte gezichtje van Ineke Mertens gluurt om de hoek van de deur. Haar man, de broer van de overleden Bert, duwt haar zachtjes naar binnen.

'Voor jou is het 't ergst, Sabine. Want wij gaan weer naar onze eigen bedoening, naar

onze kinderen. En al is het besef dat Bert... dat Bert er niet meer is haast onaanvaardbaar, toch verandert er in ons dagelijks leven niets door. Maar jij, Sabine, jij bent nu zo alleen!’

Sabine richt zich op en leunt op één elleboog. Wat lijkt haar zwager op Bert. Datzelfde trekje om de mond, de lichte ogen. En beiden zijn behept met de eigenschap ’t de medemens zo veel mogelijk naar de zin te maken.

Er krampst wat in Sabines borst. Ze zal eraan moeten wennen om, als ze aan Bert denkt dit in de verleden tijd te doen.

Met moeite beheerst ze zich en ze pakt de gloeiende thee aan.

Alleen... Maar dat is het niet wat zo schrijnt. Het is de vraag: waarom toch dit alles juist Bert moest overkomen. En heeft zij wel genoeg geduld gehad? Heeft ze niet gefaald?

Ineke praat verder. Verontschuldigend komt ze: ‘We moeten nu gaan, Sabine. De kinderen zijn onder de hoede van mijn moeder en zij is de jongste ook niet meer. Maar we komen gauw bij je en als je behoefte hebt om er eens uit te gaan, je weet de weg naar Alkmaar. Zeg, ik bel je van de week nog een keer. Goed?’

Ze staan op een rijtje naast elkaar voor de divan. Tante Marrie leunt licht tegen de grof-

gebouwde Geert-Willem aan, Ineke klemt haar hand om die van Wil, haar man. Alle vier hebben ze hun blik op Sabine gericht.

‘Ja, ja, Ineke, ga maar gauw naar je kindertjes. Ik heb niemand nodig.’ En ik wilde dat jullie me maar alleen lieten. Alleen wil ik zijn om te kunnen denken!

Sabine vraagt zich af hoe het kleine gezelschap zou reageren als ze deze gedachten hardop uitsprak.

Met uiterste krachtsinspanning beheerst ze zich en gooit de plaid van zich af.

Marrie wil haar terugduwen, maar Geert-Willem zegt op kalme toon: ‘Laat Sabine nu, tante Marrie. Je ziet dat ze weer in staat is om op te staan. Kom, buurvrouwtje, dan gaan we Ineke en Wil naar de auto brengen!’

Sabine is dankbaar voor de nuchtere benadering van de situatie. Al weet ze dat Geert-Willem gespeeld kalm is.

Met trage bewegingen trekt ze het jasje van haar mantelpakje weer aan.

Ineke kust haar schoonzus, fluistert haar nog in het oor:

‘Ik voel me zo schuldig dat we je alleen laten... maar we bellen gauw, hoor. Gelukkig dat je zulke aardige burens hebt. Dag Sabine.’

Wil neemt zwijgend afscheid, maar zijn handdruk vertelt wat zijn gedachten zijn.

Sabine wuift, opgelucht is ze. Dadelijk kan ze zich in haar eigen huis laten gaan.

Maar dat betekent wel dat ze consequent alle aanbiedingen van buurvrouw Marrie en haar neef moet afweren.

‘Heus tante Marrie, ik ga nu naar ons – mijn eigen huis. Je moet je niet zo bezorgd maken! Ik kom heus wel als ik je nodig heb. Maar ik ben zo moe.’

Sabine staart naar de uitbundig bloeiende krokussen die in grote hoeveelheden in het gemeenschappelijke voortuintje staan.

Dikke hommels werken zich diep in de bloemen en brutale mussen pikken begerig van de gele kroonblaadjes.

‘Je krijgt bezoek,’ merkt Geert-Willem op.

Er stopt een wagen langs de stoepwand en Sabine herkent hem als die van de huisarts.

‘Goed zo!’ zegt tante Marrie tevreden. Ze doet een paar stappen in de richting van de man die inmiddels is uitgestapt.

‘Goed zo, Joachim. Ontferm jij je maar een tijdje over deze dame. Druk haar op het hart dat ze te allen tijde bij ons terecht kan!’

Dokter Kooistra glimlacht breed en zegt pla-

gend: ‘Ik denk dat Sabine blij is van jou verlost te zijn. Zo’n bemoeial kan ze missen als kiespijn!’

Geert-Willem mompelt wat over zijn auto, waar wat aan gesleuteld moet worden, en met een paar passen is hij achter het huis verdwenen.

Joachim Kooistra en tante Marrie schertsen nog wat met elkaar, maar de inhoud van hun woorden ontgaat Sabine.

Langzaam loopt ze het paadje naar haar eigen voordeur op. Uit haar tas vist ze de sleutels.

Marries vermaning vanavond vooral te komen, beantwoordt ze met een lauw knikje.

Dan is dokter Kooistra achter haar. Als hij tegenover Sabine in de kleine hal staat, is zijn gezicht ernstig. De oude ogen kijken de jonge vrouw vorsend aan.

‘Wat aardig dat u toch nog even langskomt,’ mompelt Sabine.

Dokter Kooistra legt zijn handen op haar schouders. Hij heeft de vrouw van Bert Mertens het afgelopen jaar goed leren kennen. Hoe kan het ook anders, als je samen door de diepten van het leven gaat, valt alle franje weg. Hij heeft haar wanhoop gezien, maar ook haar

moed. En haar geloof.

‘Kind, het spijt me dat ik niet bij de begrafenis aanwezig kon zijn. Maar de oude De Laat is aan een hartaanval overleden. En zijn vrouw was er ook slecht aan toe, zoals je begrijpen zult. Ach, ik moet zeggen dat de laatste week dat ik mijn beroep uitoefen een treurige is!’

Opa De Laat, misschien trek je wel op met mijn Bert! schiet het door Sabine heen. En ze neemt zich voor de oude vrouw die nu net als zij weduwe is, gauw te gaan bezoeken. Ze gaat dokter Kooistra voor naar de huiskamer en wijst naar de zithoek.

Als ze tegenover hem heeft plaatsgenomen, neemt ze meteen het woord. Het is beter zelf te spreken dan naar de adviezen te moeten luisteren, vindt ze. Ach, iedereen bedoelt het goed. Maar ze moet alleen door het diepe dal van aanvaarding.

‘Ik wil u uit de grond van mijn hart bedanken, dokter Kooistra. Want wat u voor Bert en mij gedaan hebt, wat u voor ons geweest bent... ik kom woorden tekort, en dat moet u mij maar niet kwalijk nemen!’

Kooistra plukt de bril van zijn neus, blaast er eens op en poetst hem schoon met een hengelwitte zakdoek.